

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-4 У. 7787/16 (2011)
Дана: 28.07.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Драгана Јовановића, председника већа, Ненада Стојановића и Томислава Медведа, чланова већа, са судским саветником Небојшом Стојановићем, као записничарем, одлучујући по тужби тужиоца А.А. Из ..., ... бр. ..., кога заступа Жарко Вујовић, адвокат из Ниша, Ћирила и Методија 17/1, ради поништаја решења тужене Војне Поште 1094, Београд, Уп-2 број 60-3/276-15/05 од 19.09.2011. године, у извршењу одлуке Уставног суда Уж.8484/2013 од 14.04.2016. године, у правној ствари престанка службе цивилног лица, у нејавној седници већа, одржаној дана 28.07.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Војне Поште 1094, Београд, Уп-2 број 60-3/276-15/05 од 19.09.2011. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Управног суда, П-4 У.11205/11 од 12.09.2013. године, одбијена је тужба тужиоца изјављена против решења Војне Поште 1094, Београд, Уп-2 број 60-3/276-15/05 од 19.09.2011. године, којим је одбијена, као неоснована, жалба тужиоца, изјављена против решења Војне поште 1575 Ниш, Инт. број 830-1 од 08.04.2005. године, којим, тачком 1. диспозитива, тужиоцу, цивилном лицу на служби у Војној пошти 1575 Ниш, престаје служба у Војсци Србије и Црне Горе, по потреби службе. Тачком 2. диспозитива првостепеног решења, одређено је да тужиоцу служба престаје са даном 10.05.2005. године, тачком 3. диспозитива, да ће рачуноводствени центар МО Београд тужиоцу исплатити једнократну отпремнину у висини дванаестроструког износа бруто плате, коју је остварио за месец који претходи месецу у коме му престаје служба, што укупно износи 346.592,40 динара, тачком 4. диспозитива, да је тужилац обавезан да до дана престанка службе из тачке 2. овог решења, изврши раздужење са покретним стварима на дуговању, у складу са прописаним нормама, а тачком 5. диспозитива, да жалба не задржава извршење решења.

Против наведене пресуде тужилац је изјавио Уставном суду уставну жалбу.

Одлуком Уставног суда, Уж.8484/2013 од 14.04.2016. године, тачком 1. диспозитива, усваја се уставна жалба А.А. и утврђује да је пресудом Управног суда, II-4 У.11205/11 од 12.09.2013. године, повређено право подносиоца уставне жалбе, овде тужиоца, на правично суђење, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, а тачком 2. диспозитива, поништава се наведена пресуда Управног суда и налаже Управном суду да донесе нову одлуку по тужби тужиоца, изјављеној против решења Војне Поште 1094, Београд, Уп-2 број 60-3/276-15/05 од 19.09.2011. године. У образложењу своје одлуке, Уставни суд је навео да је тужени орган наведеним решењем одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, Инт. број 830-1 од 08.04.2005. године, при чему је у образложењу навео исте доказе и разлоге који су садржани и у ранијем решењу, УП-2 бр. 60-3/276-7/05 од 27.04.2008. године, које је Управни суд поништио пресудом 15 У 9185/10 (2009) од 14.04.2011. године уз образложење да у проведеном поступку нису прибављени валидни докази на основу којих се може поуздано закључити да је укинута радно место подносиоца, односно да је смањен број извршилаца, као ни докази да је покушано да му се обезбеди неко од права из члана 144. став 1. Закона о Војсци Југославије. Због наведеног, оцењујући да је тужени орган, након што је поново извршио увид у комплетне списе предмета и приложене доказе, правилно утврдио да је радно место подносиоца укинута и да није могло да му се обезбеди неко од права из члана 144. став 1. Закона о Војсци Југославије и да су наводи тужбе без утицаја на другачију оцену законитости решења, Уп-2 број 60-3/276-15/05 од 19.09.2011. године, Уставни суд је оценио да је Управни суд пресудом, II-4 У.11205/11 од 12.09.2013. године, повредио право тужиоца на правично суђење, будући да образложење наведене пресуде не задовољава захтеве правичности. Такође, у образложењу одлуке, Уж.8484/2013 од 14.04.2016. године, Уставни суд је навео да у конкретном случају, пре престанка службе тужиоца, нису биле утврђене одлучујуће чињенице - да је укинута радно место подносиоца, односно да је смањен број извршилаца и да је покушано да му се обезбеди неко од права из члана 144. став 1. Закона о Војсци Југославије, па је са ових и других разлога наведених у одлуци, оценио да је пресудом, II-4 У.11205/11 од 12.09.2013. године, повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење из члана 32. став 1. Устава Републике Србије, те је уставну жалбу усвојио, поништио наведену пресуду Управног суда и одредио том суду да донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе поднетој против решења Војне Поште 1094, Београд, Уп-2 број 60-3/276-15/05 од 19.09.2011. године.

Одредбом члана 166. став 2. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“ број 98/06), предвиђено је да су одлуке Уставног суда коначне, извршне и општеобавезујуће.

Одредбом члана 171. Устава утврђено је да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1.), да Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.) и да се извршење одлука

Уставног суда уређује законом (став 3.).

Одредбом члана 104. став 1. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, број 109/07...18/13), прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице, дужни да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

С тога је Суд поново разматрао тужбу тужиоца против оспореног решења.

Тужбом поднетом 12.10.2011. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да управни органи нису на првилан начин утврдили одлучне чињенице у овој управној ствари, односно да ли је формацијско место тужиоца укинута или је смањен број извршилаца, а потом и да ли се тужиоцу могло обезбедити неко од права прописаних одредбом члана 144. Закона о Војсци Југославије. Такође, наводи да тужени орган није одговорио на све наводе жалбе, као и да тужиоцу отпремнина није исплаћена, иако му је првостепеним решењем признато право на њену исплату. Сматра да је оспореним решењем повређено материјално право на његову штету, будући да су докази на околност да је радно место тужиоца укинута и да му се није могло обезбедити неко од права предвиђених чланом 144. Закона о Војсци Југославије, прибављени након доношења првостепеног решења. Због свега наведеног, предлаже да Суд тужбу уважи и оспорено решење поништи као незаконито.

У одговору на тужбу тужени оспорава тужбене наводе у целости и предлаже да Суд одбије тужбу као неосновану.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда, којом је поништена пресуда Управног суда, II-4 У.11205/11 од 12.09.2013. године, Управни суд је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), поново оценио наводе тужбе, одговора на тужбу и списе предмета ове управне ствари, па је нашао:

тужба је основана.

Из списка предмета произлази да је у поновном поступку, а у извршењу пресуде Управног суда 15 У 9185/10 (2009) од 14.04.2011. године, тужени орган донео оспорено решење, након што је извршио поновни увид у комплетне списе предмета и приложене доказе, те је одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против првостепеног решења, Инт. број 830-1 од 08.04.2005. године, закључио да се правилно првостепени

орган позвао на члан 143. став 1. тачка 9. Закона о Војсци Југославије, којом је прописано да цивилном лицу престаје служба у Војсци без његове сагласности ако се укида радно место на које је распоређено, будући да је Одлуком министра одбране за организацијско-мобилизацијске промене у Министарству одбране у Војсци Србије и Црне Горе, извршена измена и допуна формације 230. срп ПВО „А“ (ВП 1575 Ниш), којом изменом је угашена ..., па самим тим и радно место ... (уједно ...), у 1. воду, ВЕС 62126, ГРМ/бб 06/660, на коме је био распоређен тужилац. Такође, у проведеном поступку је утврђено, на основу потврде Министарства одбране, Сектор за људске ресурсе, Управе за кадрове, број 10767-33 од 21.10.2008. године, да се тужиоцу није могло обезбедити ниједно од права предвиђених чланом 144. став 1. Закона о Војсци Југославије, јер није постојала могућност распореда на друго одговарајуће радно место, као ни могућност преквалификације.

Одредбом члана 143. став 1. тачка 9) Закона о Војсци Југославије („Сл. лист СРЈ“ бр.43/94.....3/02 и „Сл.лист СЦГ“ бр.7/05 и 44/05), који је био у примени у време престанка службе тужиоца, било је прописано да цивилном лицу у Војсци престаје служба без његове сагласности ако се укида радно место на које је распоређено или се смањује број извршилаца на једном радном месту.

Одредбом члана 144. став 1. истог Закона, било је прописано да цивилном лицу у Војсци чије се радно место укида или се смањује број извршилаца на једном радном месту престаје служба ако му се претходно није могло обезбедити једно од следећих права и то: 1) заснивање радног односа у другом предузећу, установи или државном органу на радном месту које одговара његовој стручној спреми; 2) стицање стручне оспособљености, доквалификације или преквалификације за рад у Војсци или заснивање радног односа у предузећу, установи, односно државном органу.

Полазећи од цитираних одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије, члана 171. Устава и члана 104. став 1. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС”, број 109/07, 99/11 и 18/13), цитираних одредби члана 143. став 1. тачка 9) и члана 144. став 1. Закона о Војсци Југославије, и општеобавезујућег правног схватања Уставног суда, Управни суд налази да, у поступку који је претходио доношењу оспореног решења, није на несумњив начин утврђено да ли је формацијско место тужиоца укинато, односно да је смањен број извршилаца. Ово с тога, што се тужени орган у образложењу оспореног решења, образлажући чињеницу да је радно место тужиоца угашено, позива на Одлуку министра одбране за ОМП у МО и ВСЦГ, без навођења броја и датума, што доводи у сумњу утврђено чињенично стање у погледу укидања радног места тужиоца. Како наведена чињеница није поуздано утврђена, Управни суд налази да нису постојале претпоставке да се надлежни органи упуштају у оцену о могућности остваривања неког од права прописаних одредбом члана 144. став 1. Закона о Војсци Југославије, при чему напомиње да су управни органи, приликом испитивања могућности обезбеђења неког од тих права, узели у обзир само податке којима располаже Управа за кадрове, као унутрашња организациона јединица Сектора за људске ресурсе Министарства одбране, а не и податке којима располаже Национална служба за запошљавање. Због наведеног, без поуздано утврђене чињенице да је радно место тужиоца укинато или да је смањен број извршилаца на његовом радном месту, као и без потпуног утврђивања чињеница које се тичу могућности остваривања неког од права прописаних одредбом члана 144. став 1. Закона о Војсци Југославије, није се

могло оценити да су постојали све Законом прописани услови за престанак службе тужиоца као цивилног лица на служби у Војсци, без његове сагласности. Због наведеног, по оцени Управног суда, тужени орган у образложењу оспореног решења није дао јасне и аргументоване правне разлоге за своју одлуку, чиме је поступио противно одредби члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10), којом је прописано да свако решење мора, између осталог, да садржи утврђено чињенично стање и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву, а на чију сходну примену у поступку одлучивања другостепеног органа по жалби, упућује одредба члана 235. став 1. наведеног Закона.

Тужени орган ће, у поступку поновног одлучивања по жалби, отклонити повреду правила поступка на које му је указано овом пресудом и своју одлуку засновати на правном схватању Суда, сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, Управни суд је, применом одредаба члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву.

Управни суд је овај спор решио без одржавања усмене јавне расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 28.07.2016. године, II-4 У. 7787/16 (2011)

Записничар
Небојша Стојановић, с.р.

Председник већа-судија
Драган Јовановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БС/ОИ